

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/113/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7216207871
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7216207871.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a sudkýň JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobkyne B. V., O.. XX.X.XXXX, M., F. XXXX/X, zast. JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Urbánkova 1562/6, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku 11C/130/2016-45 z 12. 9. 2016 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyni proti žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom určil, že zmluvná podmienka, uvedená v bode 8.1. v Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným v znení: „Predmetom tejto Dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť Dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu, spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/Zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 82,24 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 42,72 eur v prípade, ak bude Dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je Veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu Dlžník udeľuje Veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť Dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto Dohody o poskytnutí služby“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 611,68 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a nahradiť jej trovy konania v plnom rozsahu.

2. Vychádzajúc z § 52, § 53 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 54 ods. 1 a 2 Obč. zák., § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, 6, 9, 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), po vykonanom dokazovaní vzťah žalobkyne a žalovaného posúdil ako občianskoprávny vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Obč. zák. a podľa ust. zákona č. 129/2010 Z.z. Konštatoval, že žalobkyňa v danom zmluvnom vzťahu vystupovala ako fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá čerpala úver pre priamu osobnú spotrebu. Skúmal, či zmluva o revolvingovom úvere mala všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. a dospel k názoru, že zmluva neobsahovala podstatnú náležitosť a to údaj výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) cit. zákona)

a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona). V tejto súvislosti uviedol, že údaj uvedený v bode 5 predmetnej zmluvy ako „splatnosť úveru (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci: 42/14“)nemôže vyhodnotiť ako splnenie povinnosti zo strany žalovaného viesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zdôraznil, že z dikcie zák. ust. jednoznačne vyplýva, že zákonodarca jednak rozlišuje dobu trvania zmluvy a termín končenej splatnosti, keďže žiada viesť oba tieto údaje samostatne a zároveň mal za to že údaj o termíne konečnej splatnosti predstavuje jednoznačný a síce konkrétny dátum (deň, mesiac, rok), kedy dôjde za predpokladu riadneho splácania zo strany dlžníka ku konečnej splatnosti úveru, že údaj hovoriaci o počte splátok, nemožno nijakým spôsobom považovať za údaj, ktorý stanovuje presný dátum - termín konečnej splatnosti úveru, že pri zníženej citlivosti súdu na jeho povinnosť skúmať zákonom predpísané náležitosti pri zmluvách o spotrebiteľských úveroch, by bolo možné považovať údaj o počte splátok za akýsi nepriamy údaj o dobe trvania zmluvy, avšak v žiadnom prípade za údaj, ktorý má jednoznačne a nezameniteľne určiť termín konečnej splatnosti úveru. Rovnako postupoval aj pri posúdení jednotlivých termínov splátok istiny a úroku, kde sa v zmluve nachádza iba údaj o ich počte a výške jednej mesačnej splátky a poradovom čísle dňa v kalendárnom mesiaci. Na základe týchto skutočností konštatoval, že došlo k naplneniu zákonného predpokladu pre aplikáciu § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý má za následok, že takto poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný poskytol žalobkyni úverový limit vo výške 570 eur. Na základe bodu 8.5 pri uzavretí tejto zmluvy (súčasne aj dohody o poskytnutí služby) došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok žalobkyne a žalovaného a žalovaný si od celkového úverového limitu odpočítal sumu 82,24 eura a reálne poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver vo výške 487,76 eur. Žalobkyňa doposiaľ uhradila žalovanému 1.099,44 eur. Vychádzajúc z § 451 ods. 1, 2 Obč. zák. mal za preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému viac, ako bola povinná plniť, keďže poskytnutý spotrebiteľský úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov, a preto na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu v sume 611,68 eur, čo predstavuje rozdiel medzi uhradenou sumou žalobkyňou a reálne poskytnutým úverom zo strany žalovaného (vyjadrené v číslach 1.099,44 - 487,76). Námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotil ako bezdôvodnú, pričom mal jednoznačne za to, že k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby nedošlo, nakoľko žalobkyňa sa prvý raz dozvedela o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru preukázateľne, až na základe konzultácie so svojím právnym zást., t.j. v marci 2016. Citujúc znenie § 137 C. s. p., § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, urobil záver, pokiaľ ide o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v predmetnej zmluve, v prvom rade skúmal, či je daný naliehavý právny záujem na tomto určení. Naliehavý právny záujem je daný, ak právne postavenie žalobcu je bez tohto určenia ohrozené alebo neisté. Súd v tejto súvislosti vychádzal predovšetkým z § 3 zákona o ochrane spotrebiteľa a dospel k jednoznačnému záveru, že záujem na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v akejkoľvek spotrebiteľskej zmluve je daný priamo zo zákona, že tomuto záveru plne zodpovedá zvýšená zákonná, ale aj súdna ochrana slabšej strany - spotrebiteľa, ktorá je implementovaná nielen do cit. zák. ust., ale aj v jednotlivých ust. § 52 a nasl. Obč. zák. K samotnému posúdeniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uviedol, že Občiansky zákonník v § 53 ods. 4 vymenúva niektoré ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré zákon považuje za neprijateľné podmienky, že v uvedenom ust. však nejde o úplný (taxatívny) výpočet zmluvných podmienok, čo vyplýva aj zo samotnej dikcie tohto zák. ust., ktoré uvádza pred samotným výpočtom neprijateľných zmluvných podmienok slovíčko „najmä“, a preto za splnenia zákonných podmienok, je možné za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve považovať aj iné zmluvné ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a to v neprospech spotrebiteľa. Vo všeobecnosti však ide o zákonom stanovený zákaz používania neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú podľa zákona neplatné. Urobil záver, že za takúto neprijateľnú zmluvnú podmienku možno preto považovať aj zmluvné dojednanie uvedené v bode 8.1 dohody o poskytnutí služby, ktoré umožňuje veriteľovi -žalovanému odpočítať poplatok za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, už pri poskytnutí úveru, a v čase, keď spotrebiteľ o poskytnutie takejto služby vôbec nepožiadala, a pri ktorom v podstate ide o záväzok spotrebiteľa - žalobkyne zaplatiť za niečo, čo mu nebolo dodané, pričom tento záväzok podľa zmluvy vznikne podpisom dohody a zanikne započítaním, na základe dohody účastníkov zmluvy, zahrnutej do žiadosti/zmluvy o úvere. Neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky spočíva v prvom rade v skutočnosti, že veriteľ zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol, a možno ani v budúcnosti neposkytne, a na druhej strane spotrebiteľ platí aj zo sumy poplatku úroky z úveru, hoci mu v tejto sume úver poskytnutý nebol. Za dôvod poukazujúci na neprijateľnosť takéhoto dojednanie súd považoval aj skutočnosť, že zo žiadneho zmluvného ust. nevyplýva povinnosť veriteľa zinkasovaný poplatok vrátiť spotrebiteľovi, po splnení

záväzku zaplatiť všetky splátky úveru včas a riadne. Súd sa stotožnil aj s názorom žalobkyne, že samotná výška tejto odplaty za poskytnutie služby predstavuje neprijateľné navýšenie samotného úveru (suma 82,21 eur predstavuje 16,86 % reálne poskytnutého úveru). Na základe prezentovaných skutočností považoval zmluvnú podmienku uvedenú v bode 8.1 žiadosti o poskytnutie úveru/zmluva o poskytnutí revolvingového úveru, za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to predovšetkým z dôvodu, že na jej základe spotrebiteľ poskytol veriteľovi plnenie bez protiplnenia, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Poukazujúc na § 232 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 C.s.p., rozhodol len o rozsahu nároku úspešného žalobcu na náhradu trov konania. O konkrétnej výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením rozhodovať príslušný súdny úradník.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy.

4. V prvom rade namietal neodôvodnenosť skutkových záverov súdu týkajúcich sa dohody o poskytnutí služby. Tvrdil, že z rozsudku nie je zrejmé, ako súd vyhodnotil, že dohoda o poskytnutí služby je graficky oddelená od zvyšného obsahu zmluvy o revolvingovom úvere, že je samostatne podpísaná a že priamo nad jej podpisovou doložkou je poučenie o jej uzatváraní. Poukázal na to, že žalobkyňa v konaní nespochybnila, že si zmluvu o revolvingovom úvere ako celok mala možnosť prečítať a prečítala. Napriek tomu súd tvrdí, že nemala dostatok vôle dohodu uzavrieť, čo ale nemá oporu v žiadnom dôkaze. Jediný prejav vôle, ktorý bol v konaní ako dôkaz vykonaný, je samotná zmluva o revolvingovom úvere a z nej vyplýva presný opak vo vzťahu k záverom súdu. Nie je mu zrejmé, čo je dôvodom úvah súdu o tom, že dohoda o poskytnutí služby je zabezpečovacím inštitútom a čo v nadväznosti na to malo vlastne byť žalobkyni vysvetľované. Zároveň je z rozsudku nepreskúmateľné aj to, na základe čoho súd dospel k záveru o neprijateľnosti celého čl. 8., ods. 8.1. Vytýkal súdu, že dôvody neprijateľnosti nehodnotí podľa obsahu čl. 8, bod 8.1, ale podľa okolností jeho aplikácie, čiže pre prípad, kedy spotrebiteľ službu spočívajúcu v odklade splatnosti splátok nevyužije, že takýto postup je nesprávny, pretože to isté ust. v zmysle úvah a záverov súdu žiadnu nerovnováhu nebude spôsobovať, ak spotrebiteľ službu aj využije. Tvrdil, že odôvodnenie rozsudku aj v tejto časti nezodpovedá zákonu a objektívne z neho nie je možné zistiť žiadne skutočnosti, ktoré by mali spôsobovať takú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, ktorá by dosahovala intenzitu „značná“ a „v neprospech spotrebiteľa.“ V súvislosti s určením neprijateľnosti podmienok tvrdil aj to, že súd sa dohodou o poskytnutí služby nezaoberal ako celkom (hoci mu to § 53 ods. 1, 2 Obč. zák. výslovne ukladá), a rovnaký nedostatok vyplýva aj z hodnotenia obsahu čl. 8, bod 8.1. Poukázal na to, že v rozsudku sa neuvádza, ako a či súd vyhodnotil obsah čl. 8., odsek 8.6 podľa ktorého Dohoda o poskytnutí služby nevzniká podpisom zmluvy o revolvingovom úvere, ale samostatným podpisom nachádzajúcim sa za čl. 8., ods. 8.6 (teda v samostatnej podpisovej doložke), že táto podpisová doložka je, rovnako ako celý text dohody, v osobitnej aj farebne odlišenej časti listiny, a aj táto skutočnosť je dostatočným signálom pre priemerne obozretnú osobu, že ide o samostatnú a oddelenú časť od textu zmluvy. Okrem toho, sa skutočnosť samostatného uzatvárania výslovne uvádza v bode 8.6., ktorý súd vo veci nezohľadnil. Z rozsudku mu nie je zrejmé, ako a či vôbec súd vyhodnotil znenie čl. 8., ods. 8.6 o tom, že uzavretie dohody je dobrovoľné a teda jej neuzavretie nemá vplyv na vznik úverovej zmluvy. Z rozsudku mu nie je zrejmé, z čoho skutkové závery súdu vyplývajú a ako sa vypořiadal s hodnotením dôkazov, ak z obsahu dohody (ktorá medzi účastníkmi nebola sporná viac ako štyri roky) vyplýva presný opak vo vzťahu k záverom súdu. Citujúc článok 8 ods. 8.6 dohody o poskytnutí služby, poukázal na to, že nenútil žalobkyňu k uzavretiu zmluvy o úvere a vôbec nie k uzavretiu dohody o poskytovaní služby, že samotná dohoda je samostatne podpísaná, že je graficky oddelená od zvyšného obsahu zmluvy, je samostatne označená a má samostatnú podpisovú doložku, že z napádaného rozhodnutia nevyplýva žiadna z uvedených skutkových okolností. Citujúc znenie § 53 ods. 2 Obč. zák. ďalej uviedol, že je podstatnou podmienkou fakt súvisiaci s uzatváraním dohody o poskytnutí služby to, ako je dohodnutý postup jej vzniku. Ak súd uvedené nepovažoval za právne významné, potom mal právne aj odôvodniť dôvod svojho postupu. Uviedol, že odkaz na „číslovanie“ jednotlivých častí zmluvy je nedôvodným, pretože číslovanie nie je ani zákonná náležitosť, a ani vyjadrenie významu jednotlivých ustanovení (v zmysle od dôležitého po menej významné a naopak). Z obsahu zmluvy mal za zrejmé, že číslovanie plní len funkcie pre uľahčenie orientácie v texte. Ak súd uzavretie dohody o poskytnutí služby jedným podpisom (tým ktorým je za bodom 13.) odôvodňuje tým, že z poradia

číslovaní jednotlivých ustanovení vyplývá, že ide o súčasť samotnej zmluvy a nemusí byť samostatne podpísaná aj dohoda, potom tento záver súdu presahuje rozsah jeho zákonnej kompetencie, pretože do nej nepatrí to, aby súd menil či nahrádzal vôľu účastníkov. Tá bola vyjadrená pomerne jednoznačne a z rozsudku nie je zistiteľné, prečo ju súd nerešpektuje. Otázka, či ustanovenie dohody o poskytnutí služby je súčasťou zmluvy alebo nie, je otázkou skutkovou a predstavuje otázku o tom, ako sa má právny úkon vykladať. Pri výklade právneho úkonu má súd postupovať podľa zákonných pravidiel, pričom z rozsudku sa nedá zistiť, či tak vôbec spravil. Tvrdil, že závery súdu o neprijateľnosti sú predčasné, nemajú oporu v riadne vyhodnotenom dokazovaní a skutkové závery a ich posúdenie po právnej stránke sú nesprávne. Žalovaný zároveň namietal, že neprijateľnosť označených ustanovení v dohode o poskytnutí služby nebola vôbec dokázaná. To, že podmienka je neprijateľná, musí byť dokázané (porovn. nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 499/2012-47). To znamená, že mal byť vykonaný pozitívny dôkaz o neprijateľnosti podmienky. Výrok o vydaní bezdôvodného obohatenia napadol ako rozhodnutie odporujúce zákonu, nakoľko súd sa dôsledne nezaoberal ani ust. zákona č. 129/2010 Z.z., a tiež ust. upravujúcimi maximálnu výšku odplaty. V súvislosti s tvrdením súdu o nedostatku náležitosti - termín konečnej splatnosti, uviedol, že vo vyjadrení k žalobe poukázali na konkrétne dôvody a skutočnosti, ktoré podporujú nimi prezentované stanovisko o tom, že uvedený údaj zmluva obsahuje, že súd na túto jeho procesnú obranu nereflektoval. Citujúc čl. 4 ods. 4.6 zmluvných dojednaní poukázal na to, že údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva pritom nielen zo spomenutého splátkového kalendára, ale aj z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi (ktoré bolo súdu predložené spolu so zmluvou a ktoré tvorí jej neoddeliteľnú súčasť, viď čl. 7, ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). V súvislosti s dodržaním náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., poukázal na to, že aj ust. o dobe trvania zmluvy je v nej uvedené, že zmluva obsahuje aj údaj o dobe jej trvania (vrátane možnosti jej skončenia, napr. výpoveďou). V súvislosti so závermi súdu o nedostatku náležitosti - údaj o termíne konečnej splatnosti, poukázal na to, že aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 (z jeho odôvodnenia sčasti citoval) poukázal na to, že: Článok 10 ods. 1 a 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 3 písm. m/ tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úver nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 uvedenej smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Uvedené platí aj ohľadne záverov súdu, že zmluva neobsahuje údaj o počte, výške a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku nevyplyvajú žiadne skutkové závery, či právne posúdenie, že súd jednoducho konštatuje určitý nedostatok, že tak samotné právne posúdenie súdu reálne nemá ako napádať, pretože ho rozsudok jednoducho neobsahuje. Uviedol, že výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ako to prezentuje súd, predstavuje v podstate požiadavku, aby sa v zmluve o úvere uvádzala amortizačná tabuľka. Tou je (§ 9 ods. 5 ZoSU) tabuľka, ktorá uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť, a lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Podotkol, že taký právny záver vyslovil aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15, že závery súdu o neuvedení náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. v uzavretej zmluve o revolvingovom úvere sú v zjavnom rozpore s úniijným právom, že prijatím záverov súdu, by došlo k porušeniu čl. 22 smernice Rady 2008/48. Navrhol rozsudok zrušiť v napadnutom rozsahu a žalobu zamietnuť alebo vrátiť vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Žalovaný si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 210,88 eur vrátane DPH (1 úkon - odvolanie vo výške 95,14 eur vrátane DPH /79,28 eur + 20 % DPH/, 1 x režijský paušál 10,30 eur vrátane DPH /8,58 eur + 20 % DPH/) a náhradu iných trov odvolacieho konania.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že Dohoda o poskytnutí služby v bode 8 bod 8.1 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 27. 3. 2013 (ďalej len „zmluva“) spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností jej účastníkov v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný jej totiž strhol z úveru poplatok za to, ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadala o odklad splátok, pričom by však musela splniť ďalšie podmienky (stanovenú dobu práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru), ale mohol by jej povoliť odklad maximálne troch splátok. Poukázala na to, že nie je možné vylúčiť súdnu kontrolu tejto zmluvnej podmienky s argumentáciou, že sa týka ceny. Posudzuje sa totiž nie cena, jej výška, ale celá táto dohoda, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané. Celá dohoda sa teda posudzuje komplexne a teda nielen výška stanoveného poplatku, ktorý však nepochybne vzhľadom na to, že predstavuje viac ako 14,40 % poskytnutého úveru len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. Nepochybne túto dohodu by bolo možné vyhodnotiť ako absolútne neplatnú aj pre rozpor s dobrými mravmi s poukazom na § 39

Obč. zák. Ďalej dala do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Košiciach 5Co/252/2015 z 28.1.2016, 2Co/177/2015 z 26.5.2016, 7Co/35/2016-57 z 30.5.2016. Zdôraznila, že obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., citujúc znenie § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Zdôraznila, že nepochybne zákonodarca pod konečnou splatnosťou úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) cit. zák. nemyslel len stanovenie počtu mesačných splátok, pretože inak by sa uspokojil s náležitosťou podľa písm. k), kde sa uvádza aj počet splátok. Poukázala na to, že počet splátok nemožno stotožniť s konečnou splatnosťou úveru, a preto pri písm. f) cit. ust. iný výklad než ten, že konečná splatnosť úveru musí byť určená dátumovo, neprichádza do úvahy. V zmluve však chýba aj ďalšie obligatórne náležitosti, ktorá je zakotvená pod písm. k), v zmysle ktorého v zmluve musia byť rozlíšené splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, teda nepostačuje, ak je uvedená len suma predstavujúca súčet splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Uvedené nedostatky spôsobujú následok vyplývajúci z § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák. spočívajúci v tom, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ďalej poukázala na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave 9Co/401/2012 zo 6.8.2013, ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 20Co/12/2012 zo 16.10.2012 (z ich odôvodnenia sčasti citovala). Navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania § 385 ods. 1 C. s. p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovanie alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1,2, C. s. p. a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1,2 C.s.p, lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožnil, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p, t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Ani jeden z uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p., t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v 389 C.s.p., ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami C.s.p.), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Typickou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je také porušenie práv strany sporu, v dôsledku ktorého jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ide napr. o nedostatok vyrozumienia strany sporu o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyrozumienia), v dôsledku ktorého bola strana sporu vylúčená z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a pod., neposkytnutie poučenia o povinnosti tvrdenia alebo poučenia o dôkaznej povinnosti, aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania, aj keď pre to neboli splnené podmienky a pod. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. C.s.p., napr. ak súd nevykonal dokazovanie na pojednávaní, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz nebol vykonaný zákonným spôsobom, strane sporu v rozpore so zákonom nebolo poskytnuté právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými

dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 C.s.p.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. Omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

12. Súd prvej inštancie sa svojím postupom nedopustil žiadnej vady konania podľa § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. Nebolo zistené, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné. Žalovaný vytýka súdu nedostatočné odôvodnenie rozsudku, v dôsledku čoho súd dospel k záveru o neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v čl. 8 ods. 8.1.

13. Súd v odôvodnení rozsudku riadne a presvedčivo vysvetlil a zdôvodnil, prečo ust. uvedené v bode 8.1. dohody o poskytnutí služby považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, s ktorým odôvodnením sa stotožňuje aj odvolací súd, t.j., že umožňuje veriteľovi - žalovanému odpočítať poplatok za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru už pri poskytnutí úveru a v čase, keď spotrebiteľ poskytnutie tejto služby vôbec nepožiadaval a pri ktorom v podstate ide o záväzok spotrebiteľa - žalobkyne zaplatiť za niečo, čo jej nebolo dodané, pričom tento záväzok podľa zmluvy vznikne podpisom dohody a zanikne započítaním, na základe dohody účastníkov zmluvy, zahrnutej do žiadosti/zmluvy o úvere a neprijateľnosť tejto zmluvnej podmienky spočívala v prvom rade v skutočnosti, že veriteľ zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne a na druhej strane spotrebiteľ platí aj zo sumy poplatku úroky z úveru, hoci mu v tejto sume úver poskytnutý nebol.

14. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonaným dôkazom, výsledok ich hodnotenia je v súlade s § 191 C.s.p., pričom súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán vyplynuli a vyšli počas konania najavo, pričom neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, pričom jeho skutkové zistenia založil na správnom hodnotení dôkazov.

15. Súd použil v prejednávanej veci správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

16. Žalovaným uvádzané skutočnosti a výhrady v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť predmetného napadnutého rozsudku z hľadiska zistených skutočností a právnych záverov z toho vyplývajúcich.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v bode 8.1 dohody o poskytnutí služby spočíva v skutočnosti, že veriteľ - žalovaný zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne a na druhej strane spotrebiteľ platí aj zo sumy poplatku úroky z úveru, hoci mu v tejto sume úver poskytnutý nebol. Žalovanému umožňuje odpočítať si poplatok za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru už pri poskytnutí úveru a v čase, keď spotrebiteľ o poskytnutie takej služby vôbec nepožiadaval a pri ktorom v podstate ide o záväzok spotrebiteľa - žalobkyne zaplatiť za niečo, čo jej nebolo dodané, pričom tento záväzok podľa zmluvy zanikne podpisom dohody, ak zanikne započítaním na základe dohody účastníkov zmluvy zahrnutej do žiadosti/zmluvy o úvere.

18. Odvolací súd stotožňuje aj s tým, že za dôvod preukazujúci neprijateľnosť takého dojednania možno považovať aj skutočnosť, že zo žiadneho zmluvného ust. nevyplýva povinnosť veriteľa - žalovaného zinkasovaný poplatok vrátiť spotrebiteľovi - žalobkyňi po splnení záväzku zaplatiť všetky splátky úveru

včas a riadne a že aj samotná výška odplaty za poskytnutie služby predstavuje neprijateľné navýšenie samotného úveru (suma 82,21 eur je 16,86 % reálne poskytnutého úveru). Zmluvná podmienka uvedená v bode 8.1 žiadosti o poskytnutie úveru / zmluva o poskytnutí revolvingového úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a to predovšetkým z dôvodu, že na jej základe spotrebiteľ poskytol veriteľovi plnenie bez protiplnenia, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

19. Odvolací súd poukazuje aj na súdnu prax, ktorá zastáva názor, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú možno považovať aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami spotrebiteľských úverových vzťahov).

20. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu o nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1,2 Obč. zák.

21. Žalobkyňa bola povinná uhradiť žalovanému iba ním poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 487,76 eur z dôvodu, že poskytnutý spotrebiteľský úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu 611,68 eur, ako rozdielu medzi uhradenou sumou žalobkyňou a reálne poskytnutým úverom žalovaným (1.099,44 - 487,76). Možno sa stotožniť so závermi súdu, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru neobsahovala podstatnú náležitosť vyžadovanú zákonom č. 129/2010 Z.z. ohľadom údajov uvedeného v bode 5b predmetnej zmluvy ako „splatnosť úveru“ (počet splátok/splatnosť - deň v mesiaci: 42/14).

22. K výhradám žalobcu, že predmetná zmluva obsahovala všetky náležitosti zmluvy a náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy, je potrebné uviesť, že aj súdna prax sa v obdobných prípadoch zjednotila na právnom závere, že zmluva musí obsahovať výšku, počet a termín splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to rozčlenením jednotlivých súm, nielen výšku splátok a ak uvedené náležitosti nemá, potom je potrebné považovať úver za bezúročný.

23. Pokiaľ žalobca poukazuje na čl. 10 ods. 1 a 2 Smernice, je potrebné dodať, že Súdny dvor v rozsudku z 9.11.2016 v spotrebiteľskej veci - prejudiciálnej otázky položenej slovenským súdom, ktorý sa zaoberal písomnou formou a náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dôsledkami ich nedodržania rozhodol ohľadom čl. 23 smernice 2008/48 tak, že sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov s poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

25. Žalobkyňa mala v odvolacom konaní úspech a žalovaný bol v odvolacom konaní neúspešný, preto žalobkyňa bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

26. Výsledok hlasovania - pomerom hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).